N°. 20. A°. 1837.

DONDERDAG DEN 9den MAART.

SURINAAMSCHE COURANT.

PARAMARIBO.

ADMINISTRATIVE POLICIE.

Uithoofde van noodzakelijke reparatien aan eenen der STEENEN KOKERS, liggende op den hoek van den *Heiligenweg* en *Maagdenstraat*, is de passage voor Rijtuigen langs dien weg, provisioneel, afgesloten.

Paramaribo, den 6 *Maart* 1837.

Namens den Procureur Generaal der Kolonie *Suriname*,
J. BROMET,
Adsistent.

Advertissementen.

(10665) De ondergeteekende voerende het Schip *Wilhelmina Frederica*, verzoekt een ieder, welke iets van hem of zijn onderhebbende Bodem te vorderen heeft, daarvoor betaling te komen ontvangen, bij de Heeren DEGENHARD & KRAMER.

Paramaribo, den 8 *Maart* 1837.
J. HERM. BODEMAN.

(9725) De Vendumeester M. A. KEIJSER, zal *MORGEN*, om 9 uren, verkoopen: *PROVISIEN, NIEUWE STUKGOEDEREN*, om Rekening te sluiten, *IJZERWAREN, PRENTEN BOEKJES*, $1\frac{1}{2}$ duim *PISSIE PLANKEN, KOPIE* dito, van den Houtgrond *Quapibo*, een zes riems *VISSCHERS-CORJAAL*, en een *MAHONIJ HOUTEN TAFEL*, van 15 Personen.

(10660) J. H. BERNHARD Jr. vertrekt.

EEREDIENST
BIJ DE
Hervormde Gemeente.

Op Vrijdag den 17den Maart e. k., des namiddags ten *vier* uren, VOORBEREIDING en op Zondag den 19den daaraanvolgende, des morgens ten *half negen* uren, bediening des H. H. AVONDMAALS, onder de leiding van den WelEerwaarden en Zeer Geleerden Heer C. CONRADI.

Scheepstijdingen.

BINNENGEKOMEN.

Den 6den dezer, de Noord-Amerik. Brik *Levant*, Kapt. F. NICKERSON, van Boston, hebbende 25 dagen reis; Passagier: SIDNEY S. HOGLE.

Den 7den, de Noord-Amerik. Brik *Cashier*, Kapt. CHARLES SAUNDERS, van Wilmington; hebbende 13 dagen reis.

Mengelingen.

DE OUDE VRIJSTER VAN BOSTON.

(*Vervolg en Slot van ons vorig* No.)

De oude vrouw maakte met hare eene hand eene ontkennende beweging, leide den voorvinger der andere op hare lippen, en zag er in deze houding nog zonderlinger uit dan ooit; daarop greep zij nogmaals den klopper, en klopte voor de vierde maal aan. Toen — wie kon zijne ooren vertrouwen? — hoorde men eenen zwaren tred den trap afkomen. Het was blijkbaar de tred van een oud, zwakkelijk man; naarmate de bewoner van dit huis, dat men voor ledig gehouden had, de voordeur naderde, hoorde men duidelijker zijnen stap. Eindelijk werd de ijzeren bout afgenomen, en de deur ging open. De oude vrouw wierp eenen blik op de spits van den toren, nog even door den laatsten straal der zon beschenen, en verdween toen in een duisteren ingang.

„Wie heeft toch de deur geopend?" vroegen eenige burgers. — Een Neger," antwoordde een grijsaard, „die bijzonder op CESAR gelijkt, den slaaf van den Kolonel FENWICKE. Dertig jaren geleden, bij den dood van den Kolonel is hij vrij geworden." — Wel zoo!" riep een matroos uit, „Dat oude vrouwelijke spook heeft zeker de schim van een oud mannelijk spook, dat tot het gezin behoorde, opgeroepen. Weldra zullen wij hier het geheele kerkhof zien verschijnen." Deze woorden dwongen sommigen eenen schroomvalligen glimlach af; en daarop ging de volkshoop uiteen, gissingen vormende over de zonderlinge gebeurtenis, waarvan men het geheim niet kon doorgronden.

De menigte, te gelijk bevreesd en nieuwsgierig, bleef nog aan het einde der straat vertoeven, toen eene oude koets, welke dezelve inreed, haar verdeelde. Eene koets was in dien tijd te Boston een zeer ongewoon gezigt: de bak van het oude rijtuig sleepte bijna op den grond; verscheidene wapenschilden versierden het portier; een deftige, dikgebuikte koetsier zat op den bijzonder hoogen bok. De breede wielen rolden dof rommelende over de straat. Het rijtuig hield voor het afgezonderde huis stil, en een lakkei, zijnen post achter hetzelve verlatende, klom de stoep op, en klopte driemaal aan. Terwijl hij op antwoord wachtte, hadden zich eenige nieuwsgierigen om het rijtuig geschaard, en een liefhebber der wapenkunde verklaarde zijnen verbaasden medeburgers de beteekenis der verschillende lambels, schilddragers, kleuren en dekken der wapens, die het versierden. „Het zijn," zeide hij, „de wapens der FITZ-HERBERTS, een oud Normandijsch geslacht, bastaarden van oppermagtige vorsten, in Engeland gevestigd, en dat geene mannelijke afstammelingen heeft, gelijk uit den spits-vierkanten vorm van het schild blijkt. Het is zonder twijfel het rijtuig der Weduwe."

Thans steeg uit het portier eene oude vrouw, met een gerimpeld en rood gezigt, dat geen eerwaardig, maar veeleer een belagchelijk voorkomen had, door de uitdrukking van magtelooze ontevredenheid, welke het vertoonde. Het was eene gebukte, zwakke, ziekelijke vrouw, met eenen haakswijze gebogen neus, holle wangen, en een nog levendig en dreigend oog; slechts met eene soort van schrik kon men in haar gelaat de sporen van vroegere schoonheid bemerken. Zij leunde op een stok met een gouden knop, en beklom met moeite de stoep van het ledige huis. Op haar met goud geborduurd zijden kleed schitterde de weêrschijn van een licht, dat in het huis brandde. Zij bleef staan, wierp eenen blik achter zich, en trad plotseling en driftig het huis binnen. De nieuwsgierige, die zich zoo bedreven in de wapenkunde getoond had, was vermetel genoeg, om de onderste trede van de stoep te naderen. Hij verklaarde, niet zonder schrik, dat hij den Neger CESAR in eigen persoon had gezien; wel is waar, verouderd, maar nog zeer kenbaar; en dat deze, op eene inderdaad schrikbarende wijze glimlagchende, eene brandende flambouw in de hand hield. Het rijtuig reed intusschen weder weg, en verdween in de duisternis.

Dit oude rijtuig, deze als eene hofdame gekleede Sibille, de verschijning van den ouden Neger, — al deze bijzonderheden verdrongen elkander in de hersenen der inwoners van Boston, die zich met onrust rondom het huis verzamelden, en aandachtig hunne oogen vestigden op de vensters, welker glasruiten het licht der wassende maan terugkaatsten. Praatzieke grijsaards verhaalden intusschen, hoe rijk en beroemd het geslacht geweest was, dat in dit gebouw had gewoond, en welke zonderlinge lotgevallen het had ondergaan. Deze verhalen bragten de verbeeldingskracht der toehoorders in werking, en schenen tevens de schimmen van verloopene tijden te voorschijn te roepen. Bij het minste geluid beefde men; men meende, den klopper weder tegen de oude deur te hooren slaan. Oude kooplieden; matrozen, aan het woeste zeeleven gewoon, stonden voor dit spookhuis als een blad te beven. Eindelijk kwam de predikant aan; een oud man, voorheen de vriend van het gezin, dat het huis bewoonde: allen drongen zich om hem heen. Men deed den eerwaardigen grijsaard eene menigte vragen; hij antwoordde kort, maar begaf zich met snelleren tred, dan men van zijnen ouderdom had kunnen verwachten, naar het gevreesde huis, en trad het binnen, ten aanzien der verbaasde menigte.

Men wachtte met brandend ongeduld naar het oogenblik, dat de oude predikant het huis weder verlaten zou; maar dit wachten was vruchteloos. Hij kwam niet te voorschijn. Den volgenden morgen omringde de menigte nog het geheimzinnige huis, en het gerucht van het gebeurde veroorzaakte zooveel onrust, dat de regering het raadzaam achtte, zich met de zaak te bemoeijen. Men begon te mompelen; men zeide reeds, dat de Duivel, dat verschrikkelijke wezen, hetwelk onze verbeelding in alle dergelijke dwaze spookhistoriën eene rol geeft, den predikant, de oude vrouw uit de koets, den altijd lagchenden Neger, en de andere oude vrouw met het witte doodkleed, in zijne bijzondere bescherming genomen, anders gezegd, gehaald had.

Toen de Sheriff, in naam der wet, het huis binnentrad, ontmoette hij niemand. De meubelen, schilderijen, draperiën, versierselen, alles wat den Kolonel FENWICKE had toebehoord, was op zijne oude plaats gebleven. De familieportretten waren met ontzaggelijk groote spinnewebben bedekt, en de vledermuizen, door het gedruisch der binnentredenden verschrikt, kwamen uit alle hoeken aanfladderden. Uit de verteerde tapijten deden de voeten van hen, die dezelve betraden, dikke stofwolken opstijgen. Bij het gezigt van dit tot een graf geworden huis, van deze diepe rust, waarin alle voorwerpen bijna eene halve eeuw geslapen hadden, was het onmogelijk, een onwillekeurig gevoel van vrees te bedwingen. De vensters, welke de prachtlievende eigenaar met gekleurde glazen had laten voorzien, werden door eene dikke laag stof verduisterd. De sloten der deuren was vastgeroest; maar het vergane hout was gemakkelijk te verbreken. Men moest eene flambouw aansteken, om den Sheriff voor te lichten, daar men de vensterluiken, die vastgeroest waren, niet kon openen. De benedenverdieping was ledig; men vond niets, dat de tegenwoordigheid van een menschelijk wezen aanduidde; maar toen de stappen van den Sheriff en zijne begeleiders op de eerste treden van den trap weêrgalmden, vertoonde zich het zwarte en gerimpelde gezigt van den ouden Neger, die, zonder een woord te spreken, eene brandende kaars over de leuning van den wenteltrap hield. Zijn pligtgevoel, als ambtenaar, moest de vrees overwinnen, waarmede al dit gespook het gemoed van den achtenswaardigen DRAYTON vervulde, die sedert tien jaren den post van Sheriff bekleedde: in al dien tijd had hij niets gezien, dat hiernaar geleek. Hij behield zijne koelbloedigheid; maar de drift, met welke hij zijnen rotting tegen den grond stiet, en de hoogere toon zijner stem, verrieden zijne ontroering.

„Er schijnt hier iets buitengewoons plaats te hebben," zeide hij tot den Neger. CESAR, wien eene lange eenzaamheid aan het zwijgen gewend had, antwoordde niet, maar wees met den vinger naar het slaapvertrek van den Kolonel FENWICKE, dezelfde kamer, welke de lezer zich zonder twijfel herinnert, en waar wij, in het begin van ons ver-

haal, eenen jongman gezien hebben, die op zijn doodbed lag uitgestrekt, tusschen twee weenende medeminnaressen. De eerste stralen der morgenzon beschenen de lappen, die voor het venster hingen, en eertijds eene prachtige gordijn van gele zijde hadden uitgemaakt. Het bed, waarop het lijk gelegen had, stond er nog; maar in plaats van het stoffelijk overschot des jongen officiers, zag men het witte doodkleed der oude vrouw, welker zonderlinge smaak voor lijkplegtigheden wij vermeld hebben; zij was gestorven. Tegenover het bed, op eenen eikenhouten, met beeldwerk versierden armstoel, met eenen hoogen rug en eene lage zitting, was de andere oude vrouw uitgestrekt: ook zij had opgehouden te leven; en de oude predikant, die voor het venster op de knieën lag, bleef een gebed mompelen, waarin hij geheel verzonken scheen te zijn, en dat hij zelfs niet afbrak, toen de Sheriff, en zij, die hem vergezelden, dit droevig vertrek binnentraden.

„Wees welkom, Mijnheer!" zeide de predikant, eindelijk opstaande, en zich op eenen met fluweel overtrokken stoel nederzettende, die voorheen zeker op de plegtige feesten van het huis van FENWICKE geschitterd had. „Uwe tegenwoordigheid is alhier zeer nuttig, en ik zal u in weinige woorden al dit zonderlinge ophelderen, dat u moet verbazen, en hetwelk voortgebragt is door den romanesken hartstogt dezer twee oude vriendinnen, wier lot, helaas, in zulk een zonderling verband stond, en wier lijken hier voor ons liggen. Alle hulp zou vruchteloos geweest zijn; hare levenskracht kon het vereenigd geweld van smartelijke herinneringen en eene buitengewone ontroering niet wederstaan.

„Bij deze twee lijken zal ik geen omstandig verhaal doen van eene liefdegeschiedenis; dit zou ongepast en ergerlijk zijn. Helaas! het geheele leven dezer ongelukkige vrouwen werd vergiftigd door, den eersten hartstogt harer jeugd. MARIA FENWICKE en GEORGINE FENWICKE waren de eene drieëntwintig, de andere vijfentwintig jaren oud, toen zij genegenheid opvatteden voor haren neef, den Kolonel FENWICKE. Wie zou hier de twee schoonste meisjes van Boston herkennen? Het hart van den jongman werd aan de hoogmoedigste, wraakzuchtigste en gevaarlijkste dezer twee vrouwen geschonken — aan GEORGINE. Zij beantwoordde zijne liefde, terwijl MARIA, meer teeder en beschroomd, den geheimen hartstogt, die haar beheerschte, voor elks oog trachtte te verbergen en zichzelve te ontveinzen. De genegenheid van GEORGINE voor haren neef was meer levendig dan standvastig, en moest zwichten voor de eerzucht, welke haar bezielde. Een huwelijk, welks glans haar verblindde, maakte haar ongetrouw aan hare gelofte; ofschoon zij onvoorzigtig genoeg geweest was, om eene lange en teedere briefwisseling met den jongeling te onderhouden. FENWICKE bemerkte de verandering zijner nicht; en zonder de oorzaak derzelve te doorgronden, verviel hij in eene neêrslagtigheid, die zijne reeds zwakke gezondheid volkomen ondermijnde. De arme MARIA had het verdriet van te gelijker tijd de vertrouwde van haren neef en van GEORGINE te zijn; zij verried noch de eerzucht der laatste, noch het vertrouwen van den eersten. Daar zij de brieven in handen had, die de beloften van GEORGINE en de liefdeverklaringen van den Kolonel bevatteden had zij gemakkelijk het huwelijk kunnen beletten, dat het hoogste doel van het eerzuchtige meisje was. Zij deed het niet. De Kolonel stierf in haren armen; zij dreef de edelmoedigheid tot een uiterste. Het is God, die deze deugd altijd vergeldt; zij is niet voor de aarde geschikt, en de menschen, die er voordeel uit trekken, belasten zich zelden met de taak van haar te beloonen. Sedert den dood van hem, dien zij beminde, bewoonde MARIA het ouderwetsche huis, waarvan zij medeërfgename was, en waar CESAR, door den dood zijns meesters vrij geworden, alleen bij haar bleef. Zij verdween uit aller oogen; men dacht, dat zij dood was. Zij ging niet uit dan door de tuindeur, en kleedde zich altijd in dat lange, witte gewaad, dat het volk voor een doodkleed hield. Deze gevangenis van dertig jaren, dit leven, geheel aan een denkbeeld toegewijd, krenkte haar verstand. Men zag haar met eene bijgelooyige stijfhoofdigheid de lijkplegtigheden vergezellen; en de geheele stad was bekend met hare zonderlinge gril, zonder te vermoeden, dat de erfgename der FENWICK de ongelukkige oude vrijster met het witte doodkleed was.

„Intusschen doorliep GEORGINE de glansrijke baan, op welke hare eerzucht haar gevoerd had. Zij schitterde aan het Engelsche hof; maar, volgens hare laatste bekentenissen, die ik heb aangehoord, bleven rust, tevredenheid en geluk altijd verre van haar verwijderd. Zelfs de drift, waarmede zij naar eer en onderscheiding streefde, was haar eene eeuwige pijniging. Hier in deze zelfde kamer, bij het bed, waarop het overschot van den jongman lag uitgestrekt, had zij hare nicht gezworen, haar, indien zij nog leefde, over dertig jaren weder te komen bezoeken, op denzelfden dag en hetzelfde uur, waarop deze zonderlinge gelofte was afgelegd. Daar zij altijd behagen schepte in hartstogtelijke tooneelen en buitengewone bedrijven, heeft zij hare belofte gehouden. Zij heeft het land verlaten, waar zij in hare jeugd slechts verveling en kwelling, in haren ouderdom naberouw en verdriet gevonden had. Door spijt en eerzucht verteerd en verouderd, stak zij den oceaan over, en kwam de voor dertig jaren aangegane verbindtenis vervullen. Uit welke klagten, bekentenissen en herinneringen het gesprek dezer twee vrouwen bestaan heeft, kan ik u niet zeggen. Ik heb de eene dood gevonden, en de andere op het punt om te sterven."

Op het oogenblik, dat de predikant deze woorden uitsprak, verwaaiden de lappen, die voor de vensters hingen; een straal der reeds een weinig hooger gerezene zon drong in het vertrek, en viel op het bleeke gelaat van MARIA, die op het bed lag; en de verschrikte aanschouwers dachten, dat zij hare trekken zagen herleven. De Sheriff liet de twee lijken de laatste eer aandoen, en verhaalde den voor het huis verzamelden burgers de geschiedenis, welke de grijsaards van Boston nog in hun geheugen bewaren. Het is eene der weinige romaneske overleveringen van deze handeldrijvende stad, waarvan men een spoor vindt in het volkslied: „*De oude vrijster met het witte doodkleed.*

GRAPPEN VAN JOE MILLER.

An old Joe (een oude Joseph) is in het Engelsch eene uitdrukking, die hetzelfde beteekent, als bij ons *een sprookje uit den Almanak.* Men zou ligt op de gedachte komen, dat deze JOE, eigenlijk JOSEPH MILLER, een grappenmaker en sprookjesverteller van de eerste soort geweest was, door alle *bonmots* en *anekdoten*, die niet fonkelnieuw zijn, hem bij onze overzeesche buren worden toegeschreven. Dit is intusschen zoo weinig het geval, dat integendeel deze JOSEPH, wel verre van met alles den gek te steken, een man was, met wiens droogheid en stijfheid al zijne bekenden den gek staken. Den naam van grappenmaker verkreeg hij op de volgende wijze.

MILLER was een tooneelspeler van niet geringe bekwaamheid, en had de gewoonte zijne avonden te slijten in zekere herberg te Londen, *Black Jack* genoemd. De andere *habitués* der herberg merkten op, dat, wanneer er de eene of andere grap verteld werd, die een algemeen geschater veroorzaakte, JOSEPH zijn gezigt volstrekt niet tot lagchen vertrok; en om den ernstigen man te plagen, werd, wanneer er iemand binnenkwam, die de grap nog niet gehoord had, deze herhaald, met de inleiding: „Weet je, wat MILLER daar verteld heeft?" Zulks werd tot eene doorgaande gewoonte, welke voortduurde, totdat JOSEPH's ernstig gezigt niet meer in den vrolijken kring gezien werd. Indien echter de lezer zich verbeeldt dat het eindelooze geplaag hem uit het gezelschap verdreef, is hij geheel verkeerd. De reden van zijn wegblijven was eenvoudig, dat hij stierf. Hij liet zijn gezin in eenen armoedigen toestand achter, en de goedhartige grappenmakers, zijne bekenden, besloten in de behoeften zijner betrekkingen te voorzien.

Eene zekere MOTLEY, een welbekend schrijver, verzamelde al de *bonmots*, die hij kon bijeenhalen. Deze werden als eene nalatenschap van JOE MILLER en ten voordeele zijne familie uitgegeven, met het gevolg, dat, sedert dien tijd, de man, die nooit iets grappigs had gezegd, de schrijver moet zijn van alle *bonmots* en *anekdoten*, welke van tijd tot tijd uit de vergetelheid te voorschijn komen en in een nieuw gewaad in almanakken en tijdschriften pronken. De eerste druk van JOE MILLER's *Jests*, uitgegeven in 1739, was vrij zeldzaam geworden, en weinigen waren met den inhoud van het boekje bekend. Thans echter is eene nieuwe vermeerderde uitgave daarvan in het licht verschenen. De meeste der daarin voorkomende grappen behooren reeds tot de klasse der afgesletene; doch wij hopen, dat de volgende, ten minste voor sommige lezers, nieuw zullen zijn. Onder deze anekdoten komen eenige *Irish Bulls* (Iersche Zetten) voor; gezegden, die zich door zekere naïve ongerijmdheid kenmerken, en welke, naar het zeggen der Engelschen, de Ieren zich laten ontvallen, bijna zonder het te weten. Het zou moeijelijk zijn, eene goede, altijd doorgaande definitie te geven van een Ierschen *Bull*; maar de hier opgenomene zullen den lezer wel doen zien, wat men onder dien naam verstaat.

JACK OGLE, een grappenmaker van den eersten rang, had van een ander geld geleend, en toen hij het niet teruggaf, was zijn schuldeischer onbedacht genoeg, zulks openlijk te vertellen. Eene uitdaging was het gevolg. Toen zij op de bepaalde plaats gekomen waren, deed JACK's vijand, die lang geen held was, hem het voorstel, de zaak af te doen, door hem het geld te schenken. JACK nam hierin genoegen. „Maar indien wij nu terugkeeren zonder te vechten," zeide JACK nu, „zal men ons uitlagchen. Laat ons elkander een klein prikje geven, en zeggen, dat wij elkander gewond hebben." Deze voorslag werd aangenomen. „Kom!" vervolgde JACK, „dan zal ik u maar eerst wonden!" en terstond stak hij zijn degen door den arm van zijnen vijand, zoodat deze van pijn wegkromp. Nadat er een zakdoek om de wond gebonden was, zeide de heldhaftige vechter: „Wel waar zal ik u nu steken?" — „Waar gij kunt!" antwoordde JACK, zich tot verdediging gereed makende. — „Nu," zuchtte de gefopte schuldeischer; „ik kan toch bewijzen, dat wij gevochten hebben," en hij ging weg, weltevreden dat hij er nog zoo goed was afgekomen.

Ter Drukkerij van de Erven J. BRINK.